

Kázání: 65. O Božím softwaru a nezbytných aktualizacích

My lidé aktualizujeme a resetujeme neradi. A církve obzvlášť.

Kázání

O Božím softwaru a nezbytných aktualizacích

čtení: Židům 10, 11 – 25

11 Každý kněz stojí a koná denně bohoslužbu, znovu a znovu přináší tytéž oběti, ale ty nikdy nemohou navždy zahladit hříchy.

12 Kristus však přinesl za hříchy jedinou oběť, navěky usedl po pravici Boží
13 a hledí vstříc tomu, až mu budou nepřátelé dáni za podnož jeho trůnu.

14 Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje.
15 Dosvědčuje nám to i Duch svatý, když říká:

16 ‚Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán; dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli;
17 na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.‘

18 Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, není už třeba přinášet za ně oběti.
19 Protože Ježíš obětoval svou krev, smíme se, bratří, odvážit vejít do svatyně
20 cestou novou a živou, kterou nám otevřel zrušením opony – to jest obětováním svého těla.

21 Máme-li tedy tak velikého kněze nad celým Božím domem,
22 přistupujme před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou.

23 Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný.

24 Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům.

25 Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.

Sestry a bratři,

když nějaký spolek, organizace nebo firma trvá dlouho, tak se stává, že takzvaně zkostnatí a zarezne.

Přiléhavá přirovnání ze života. Kdysi pružné chrupavky, které za mlada umožňovaly obdivuhodný rozsah pohybu, ke stáru ztuhnou a nejraději by se nehýbaly vůbec.

Šroub, který po letech působení nepříznivých vnějších vlivů zarezne ve své matici do té míry, že s ním už nikdo nehne.

Přesně to se stává nejružnějším lidským uskupením. Původní pružnost a pohyblivost se vytrácí a zbyde jenom zvyk, tradice a pocit, že nejlepší je zůstat na stejném místě.

Zkoušení nových pohybů a přizpůsobování se novým výzvám se ve zkostnatělé a zarezlé instituci považuje za nepřipustné, ne-li rovnou za zradu.

Pro příklady nemusíme chodit daleko. Třeba stále ještě chodíme s lejstry od úředníka k úředníkovi a sbíráme jejich autogramy a razítka.

Přitom by stačilo pár kliknutí doma na počítači a lejstro by si úředníci mezi sebou mohli posílat sami. Jde to ztuha a bude nejspíš nějakou dobu trvat, než se byrokratické šrouby rozpohybují.

Církev je tu ještě déle než moderní státy a podle toho je také občas pěkně zarezlá. Teď nemám na mysli nějakou církev konkrétní, ale tak nějak všechny dohromady.

Zkostnatělost někdy bije pěkně do očí. Třeba když se v církvi trvá na tom, že ženy nemohou vykonávat kazatelskou, kněžskou nebo manažerskou činnost.

Důvodem bývá jenom to, že ženy nejsou muži. Středověk jako vyšitý. V dnešní době, kdy s principem rovnoprávnosti nemáme jinak žádný problém!

Nebo třeba když církev neochvějně trvá na doslovném výkladu Bible, který byl pochopitelný před mnoha lety, ale ne dnes, kdy máme k dispozici spousta nových informací, jež nám biblické texty mohou daleko lépe osvětlit a zpřístupnit pro naši dobu.

Není to tak dávno, kdy se za důkaz správné zbožnosti považovala neděle bez práce. Když se společnost skládala v naprosté většině z rolníků a řemeslníků, nedělní odpočinek samozřejmě dával smysl. Dnes už ovšem nejspíš většina lidí vydělává na chleba tak, že sedí na židli. Odpočinek má proto nutně povahu fyzické aktivity, třeba jako práce kolem baráku nebo na chalupě.

Svět se prostě mění a kdo to nechce brát v potaz, vypadá čím dál víc mimosvětně.

Jako ti křesťané, kterým byl adresován dopis známý pod označením List Židům. Jestli to byli skutečně původem Židé nebo obrácení pohané nevíme. Každopádně znali Starý zákon a chovali k němu velkou úctu.

Nejspíš v tom byla i trocha nostalgie, stesk po tom, co už není, stesk po jeruzalémském chrámu, po kněžských obřadech, které lidem zprostředkovávaly Boží milosrdenství a odpuštění.

Jenže to všechno je pryč, chrám byl v době sepsání listu už léta v rozvalinách. Svět se změnil. Křesťané si koncem prvního století připadali opuštěni, bylo jich málo a úřady je považovaly za podvrtné živly. Možná právě to byl důvod, proč jim byly tak blízké ony velebné obřady popisované v Mojžíšových knihách.

Co s tím? Autor listu přináší řešení: Co bylo, bylo. Nyní je třeba nezareznout, ale naštelovat se na nový projekt, který Bůh započal v příběhu Ježíše Krista.

Žádný kněz nikdy nemohl dát rozhřešení nafurt, protože sotva si člověk nechal srdce vysmejčit a vyluxovat, sotva se vrátil z chrámu domů, už to začalo zase znova – zlo v nejrůznější podobě se pomalu a jistě vrátilo a srdce bylo zanedlouho špinavé jako předtím.

Obřady zprostředkovávané kněžími jsou sice fajn, protože nás zbavují zátěže, dávají nám nově se nadechnout a vrátit se do vřavy světa odlehčení, jenže to dlouho nevydrží.

A tak Bůh přišel s nečekaným řešením. Pověřil Ježíše Krista, aby v roli nejvyššího kněze vykonal obřad sám na sobě a jednou provždy.

A díky tomu, že to Ježíš neodmítnul, ale šel do toho, můžeme si všichni hluboce oddychnout. Je nám odpuštěno, jednou provždy a všem, kdo o odpuštění skutečně stojí. Naše poklesky a pády, zklamání a neúspěchy už nás nemohou brzdit.

Nejsme už odkázáni na chrámové kněze, na předepsané obřady, na udělování rozhřešení.

Svět se změnil, nyní se můžeme obsloužit takříkajíc sami. Sami neseme odpovědnost za to, jak důkladně a jak často si ta naše umolovaná srdce necháme čistit. Ideálně každý den, každou hodinu, každý okamžik.

Autor listu cituje vizi proroka Jeremjáše, že jednou Bůh svá pravidla pro život vloží lidem přímo do srdce a do mysli.

Něco jako když si pořídíte automatickou pračku a už nikdy nebudete muset vozit špinavé prádlo do prádelny.

Už nikdy nebudete muset vozit své zablácené srdce kněžím do chrámu, Boží pračka je kdykoliv při ruce.

Právě to se stalo v příběhu Ježíše Krista. Jednou provždy vykonal oběť smíření sám na sobě a za všechny. Kdo tomu uvěří, Bůh mu do srdce nainstaluje nový software, kterým se dají všechny viry, jež snižují citlivost, kapacitu a rychlost, spolehlivě odstraňovat.

Na člověku je jen to, aby si tenhle Boží software víry, naděje a lásky nechával pravidelně aktualizovat. Nejspíš tady je zakopaný pes.

Možná jste na tom, sestry a bratři, podobně jako já. Když mi počítač hlásí, že je třeba nahrát nové aktualizace a resetovat, odkládám to, co to dá. Obvykle až když počítač hodně zpomalí nebo některé

funkce zmizí, k aktualizaci se s nechutí odhodlám.

My lidé aktualizujeme a resetujeme neradi.

A církve obzvlášť. Jsou tu už dlouhou dobu a mají pocit, že nejlepší je všechno nechat tak, jak to je, třeba i za cenu, že se software víry, naděje a lásky zpomalí a některé funkce docela vypadnou.

To je také důvod, proč jsou ženy leckde ještě drženy stranou nebo proč se ještě leckde vykládá Bible doslovně. Je to jednodušší než resetovat vlastní myšlení a postoje, než software názorů a emocí aktualizovat pro nové poměry.

Vlastně je tahle osobní odpovědnost za včasnou a náležitou očistu vlastních srdcí velice náročná.

Autor listu Židům ale rozhodně nechce, abychom propadli pocitu, že to sami bez kněží profíků nezvládneme, že to sami nedáme. Proto hned přijde s povzbuzením. Musíme si prý každý dodat odvahy a vstoupit do svatyně, přiblížit se Bohu. Co tím je myšleno?

No, že jsme každý sám sobě knězem. Do chrámové svatyně, kde spočívala Boží přítomnost, směl pouze nejvyšší kněz a to ještě pouze jednou do roka.

Svět se ale změnil. Nyní má k Bohu přístup každý. Žádný speciálně vybavený a oprávněný prostředník už není potřeba.

My, kteří se hlásíme k reformačnímu dědictví, bychom měli vědět, že všeobecné kněžství je základní charakteristikou Kristovy církve. Všichni jsme kněží. Každý sám za sebe, bez zprostředkovatelů, má přístup k Božímu odpuštění a k Božímu milosrdenství.

Za předpokladu ovšem, že si předtím dáme vyčistit srdce. Že si Bohem nainstalovaný software budeme nechávat včas aktualizovat.

Autor listu hned doplní, co tím má na mysli.

Předně uchovat si víru, držet se pevně naděje (to aby nás neodfouknul nějaký ten nepříznivý vítr) a nezapomenout na lásku, tedy mít zájem jeden o druhého, povzbuzovat se a navzájem si pomáhat. Takhle jednoduché to je.

Jo, a ještě jedna drobnost na samém konci dnešního textu. Nemáme prý zanedbávat společná shromáždění. Ono to totiž všechno spolu úzce souvisí. Jestliže jsme kněží a v přístupu k Bohu už nejsme odkázáni na nikoho a nic jiného, než na víru, naději a lásku v náležitě aktualizovaném vlastním srdci, pak to lze jen ve společenství s jinými lidmi.

Řeknu to jednodušeji: Křesťanská víra se odehrává především mezi lidmi. Být křesťanem sám pro sebe, někde v koutku, není úplně ono.

Proto jsou společná shromáždění tak důležitá. Bez vzájemného setkávání zájem jeden o druhého časem vyprchá, na dálku se nedá moc povzbuzovat ani pomáhat.

A Boží software v srdci zastará a některé funkce docela vypadnou. Může docela zkostnatět a zareznout. Nic horšího se církvi nemůže stát.

Co s tím? Naštelovat se znovu na nový projekt, který Bůh započal v příběhu Ježíše Krista. Jedině tak může církev přežít, jediné tak má budoucnost.

PeČ

SPCH 14. 11. 2021

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)